

Geroepen tot de dienst van de Heer

door: M. Tapernoux

Niemand mag enige dienst ondernemen voor de Heer, als Hij niet door Hem geroepen is. Het aanwezig zijn van een bepaalde behoefte of een zich voordoende gelegenheid, is op zichzelf zeker geen roeping. Er bestaat ontegenzeggelijk een behoefte aan arbeiders op de zendingsvelden om ons heen. Er zijn ook talloze gelegenheden om de Heer te dienen. Maar deze vaststelling betekent op zichzelf niet, dat wij geroepen worden om naar verre landen te trekken of om elk willekeurig werk te gaan doen. Ook is onze wens om te dienen of is een aanmoediging van een broeder om ons aan een bepaald werk te wijden, hoe prijzenswaardig de wens ook is, evenmin een roeping van de Heer. Natuurlijk kan de Heer zich bedienen van verschillende middelen en instrumenten om ons Zijn wil te openbaren. Er zijn geen andere 'goede werken', dan die, welke God te voren heeft bereid voor een ieder van ons en waartoe Hij ons roept opdat wij daarin zouden wandelen (Ef. 2:10).

Zijn roeping is altijd duidelijk en ondubbelzinnig en geeft aan diegene die gehoorzaam is een diepe en innerlijke overtuiging, dat hij of zij werkelijk tot een zeer bepaalde dienst is uitverkozen. Deze overtuiging, bevestigd door het Woord, schept een onwankelbare zekerheid, die elke twijfel verjaagt en het hart vervult met de vrede van God. Maar deze zekerheid wordt niet altijd zonder strijd verkregen. Meestal komt deze zekerheid pas aan het einde van een lange weg, gekenmerkt door vrees, tegenwerkingen, weerstand en vruchten van ongelof van het natuurlijke hart.

Het Woord noemt veel gevallen, dat God mensen geroepen heeft tot een bijzonder dienst. De overdenking hiervan laat ons de beginselen zien, die deze roeping besturen, hoewel God vrij blijft in de keus van de middelen, die Hij gebruikt om Zijn werk te volbrengen.

Op de eerste plaats zien we, dat de roeping van God, meestal gebeurt op een onverwachte manier en komt op een ogenblik, dat degene die geroepen wordt zijn dagelijkse werk verricht. Mozes weidde de kudde van zijn schoonvader Jethro bij Horeb, toen de Engel des Heren hem verscheen in een vuurvlam, uit het midden van de braamstruik. Hij werd geroepen om Israël uit Egypte te halen (Ex. 3). Gideon dorste tarwe in de wijnpers te Ofra om die voor de Midjanieten in veiligheid te brengen (Richt. 6:11). David weidde de

schapen van zijn vader op de dag, dat Samuel hem tot koning van Israël moest zalven. Hij moest dus uit het veld gehaald worden (1 Sam. 16:11-13). Elisa was bezig met ploegen, toen Elia op bevel van de Heer hem opriep om hem te volgen en hem op te volgen als profeet (1 Kon. 19:19). Amos zegt zelf tegen Amazia, priester te Bethel: *"Ik ben geen profeet en ik ben geen profetenzoon, maar ik ben veehouder en kweker van moerbeivijgen. Doch de HERE nam mij achter de schapen vandaan, en de HERE zeide tot mij: Ga heen, profeteer tegen mijn volk Israël"* (Am. 7:14-15). En Petrus, Jacobus en Johannes waren hun netten aan het spoelen toen Jezus hen riep en Levi zat bij het tolhuis (Luk. 5:2-11, 27).

We zien nergens, dat God leeglopers, dromers of mensen roept, die niet willen werken. Integendeel Hij roept mensen, die in zeker opzicht beproefd zijn in de vervulling van hun dagelijkse plichten, zelfs de meest bescheiden plichten. Mensen, die zich gewend hebben aan de tucht en aan allerlei verantwoordelijkheden, waaraan zij zich hebben moeten houden en hen, die hun brood met eigen handen hebben moeten verdienen. Kortom, zij zijn eerst in de leerschool van de Heer geweest en hebben daar hun trouw geopenbaard. Zelfs als ze nog heel jong waren zoals Jesaja, Jeremia en Timotheüs. Verantwoordelijkheidsgevoel en een vastbesloten karakter, vruchten van de Geest, getoond in de uitoefening van het vroegere werk, zijn ook onmisbaar in het werk van de Heer.

Er is nog een andere waarheid die duidelijk wordt gemaakt door de voorbeelden, die wij juist hebben genoemd: de keus van God wordt bepaald door een maatstaf, die het menselijke verstand niet kan begrijpen.

Een herder zoals Mozes, wordt geroepen om de toorn van een heidense vorst te trotseren, een talrijk volk te bevrijden van zijn slavernij en het door de woestijn te leiden tot aan de grenzen van het beloofde land. Een kleine verlegen landbouwer – Gideon – wordt geroepen om een leger van 135.000 man uit het land te verjagen en te vernietigen, met behulp van 300 man, gewapend met een kruik, een fakkel en een hoorn. Een jonge herder – David – was zo onbetekenend in de ogen van zijn eigen familie, dat zij hem hadden vergeten uit te nodigen om deel te nemen aan de offerande. Hij wordt weggenomen van de schaapskooien en tot koning

gezalfd over Israël. Een bescheiden ploeger – Elisa – wordt geroepen om een van de machtigste profeten op te volgen van alle tijden. Nog een herder – Amos – wordt weggeroepen van zijn kudde en door God belast om te profeteren tegen Israël. Vissers verlaten hun boten en netten om aan een oproep te beantwoorden, die hen later vissers van mensen zal maken. Een verachte tollenaar – Matteüs – krijgt de oproep om Jezus te volgen. Hij wordt een trouwe discipel, door wie wij één van de evangeliën hebben gekregen.

Andere mensen zouden misschien hebben geoordeeld dat deze “geroepenen” de noodzakelijke bekwaamheden misten. Maar “*het dwaze van God is wijzer dan de mensen en het zwakke van God is sterker dan de mensen*”. In de keus van hen, die Hij roept tot de dienst voor de Heer, handelt God, zo lijkt het althans, volgens dezelfde beginselen, als voor de roeping tot het heil: “*niet vele wijzen naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele aanzienlijken*”. En als Hij ze heeft geroepen moeten zij, net als de apostel Paulus, de dood toepassen op alles, waarop de natuurlijke mens zich zou kunnen beroemen, “*opdat geen vlees roemt voor God*” (1 Kor. 1:25-30).

Een ander kenmerk van de roeping van God tot de dienst voor de Heer is, dat de taak waartoe Hij roept altijd zwaar is, zoals we dat zagen in onze voorbeelden. Heel vaak hebben diegenen die geroepen worden, dan ook verschillende tegenwerpingen. We zien dit bij: Mozes, Gideon en Jeremia. Het overigens heel goed, dat wij ons bewust zijn van onze zwakheid, “*opdat de kracht van Christus op mij woont... ..opdat de uitnemendheid van de kracht van God is, en niet uit ons*” (2 Kor. 12:9; 4:7). Niettemin als God iemand tot Zijn dienst roept, geeft Hij hem ook de nodige genadegaven en beloftes en aanmoedigingen.

Zo zegt God tegen Jozua op het ogenblik, dat Hij hem beveelt de Jordaan over te steken en het land in bezit te gaan nemen: “*Niemand zal voor u standhouden al de dagen van uw leven; zoals Ik met Mozes geweest ben, zal Ik met u zijn; Ik zal u niet begeven en u niet verlaten*” (Joz. 1:5). Iets dergelijks wordt ook tegen Gideon gezegd: “*Ga heen in deze uw kracht en verlos Israel uit de greep van Midjan. Ik zend u immers?... ..Ik ben met u*” (Richt. 6:14, 16).

Tegen Jeremia, die zijn jonge leeftijd en onervarenheid als bezwaarlijk opvoert, zegt God: “*Zeg niet, ik ben jong, want tot een ieder, tot wie Ik u zend, zult gij gaan, en alles wat Ik u gebied, zult gij spreken. Vrees niet voor hen, want Ik ben met u om u te bevrijden... ..Toen strekte de HERE zijn hand uit en roerde mijn mond aan, en de HERE zeide tot mij: Zie, Ik leg mijn woorden in uw mond*” (Jer. 1:7-9). De discipelen

moesten in Jeruzalem blijven totdat ze bekleed werden met kracht uit de hoogte (Luk. 24:49; Hand. 2:4).

We kunnen er zeker van zijn, dat God ons nooit roept tot een werk, waarop Hij ons niet heeft voorbereid en waarvoor Hij ons niet alle noodzakelijke hulp heeft gegeven. Laten we dus ophouden met naar ons zelf te kijken en laten we ons vertrouwen stellen op God, die alles zal volmaken. Als Hij ons dan geroepen heeft moeten wij met ijver gehoorzamen, zoals Elisa zijn ossen verliet en achter Elia aanging (1 Kon. 19:20). Zoals de drie discipelen, die nadat ze de scheepjes op land hadden getrokken, alles verlieten en Jezus volgden en ook zoals Matteüs, door de Heer geroepen, alles achter liet, opstond en Jezus volgde (Luk. 5:11, 28).

De Heer heeft niet iemand nodig, die als hij door hem geroepen is, eerst iets anders wil doen, of dat nu is zijn vader begraven of afscheid nemen van hen, die in zijn huis zijn. De Heer erkent de familieplichten wel, maar hij verwacht van hen, die Hij roept, compleet beschikbaar te zijn. Dat ontbrak aan beide mannen in Lukas 9 vers 59 en 60. Na de hand aan de ploeg te hebben geslagen keken ze achterom, ze waren dan ook niet geschikt voor het koninkrijk van God (v. 61). Dat was heel anders bij Elisa en Matteüs, die na direct gehoorzaamd te hebben aan de roeping van God, afscheid konden nemen van de hunnen en dat zelfs konden doen in de vreugde van een waar afscheidmaal.

Elke gelovige wordt geroepen “*om de levende en waarachtige God te dienen*” (1 Thes. 1:9). “*Maar ieder heeft zijn eigen genadegave van God, die een deze, de ander die*” (1 Kor. 7:7). “*Aan ieder zijn werk*” zegt de Heer in Markus 13 vers 34. Als we ons met een hart vol liefde tot de Heer, tot Zijn beschikking stellen, zal Hij niet aarzelen ons tot een bepaalde taak te roepen, misschien wel een heel andere dan die wijzelf zouden hebben gekozen. Zoals een trouw dienaar van de Heer eens geschreven heeft: ‘...“*de liefde van Christus dringt ons*” (2 Kor. 5:14) er zou geen andere beweegredenen moeten zijn’ (JND).

Elke dienst, die de Heer ons toevertrouwt, moet aangenomen worden, als een genade van Zijn kant (2 Kor. 4:1). Wat een eer iets te mogen doen voor onze geliefde Heiland, die zich voor ons heeft opgeofferd! “*Als slaven van Christus, die de wil van God van harte doen, die met bereidwilligheid slavendienst doen als aan de Heer en niet aan mensen; daar u weet dat ieder, hetzij slaaf of vrije, het goede dat hij zal doen, van de Heer zal terugontvangen*” (Ef. 6:6-8).

Oorsprong: [Le Messager Evangélique 1969-17](#)

Titel: [L'appel au service du Seigneur](#)

© Oude Sporen 2006